

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завѣтка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завѣткомъ по' цв. на по' год. скуплѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дукањ или у канцеларию по' цв. на пола год.

КАРЛЪ ВАНЪ.

МОРСКІЙ АЙДУКЪ.

Карлъ Ванъ рођенъ е одъ едне богате породице у Енглезкой, и његови родители, у његовой младости дали су му добро воспитаніе. Сбогъ његови неколико несташны дѣла, за кое бы морао одговарати, утече онъ одъ куће и упише се у Солдате кои су на мору служили; гди е се онъ тако одликовао, да е за кратко време и степенъ офицера добыо. И за цело бы јоштъ веће место добыо, да е даљ у той служби остао. Али му се досади она воена подчинѣность, ербо е быо одвѣх' не покоранъ; зато утече с' лађе у Хавану, и буде офицеръ кодъ онда чувеног' морског' разбойника Иконтса, кои е све лађе моремъ узнемиривао, и велика богатства отимаюћи задобывао. Но и ту е быо нестрпљивъ, и ту е морао свога капетана слушати. Зато онъ добави себи едну лађу, и врбуе двадесетъ оружанни людій, буде њіовъ капетанъ, и тымъ начиномъ текъ дође до његове ужелъне дивлѣ слободѣ и независимости.

Читави десетъ година, блудіо е Ванъ по мору. Заустанавливао е све трговачке лађе, и тымъ начиномъ присвоио е небросна богатства. Но небы се могло описати, колико е онъ крви проліо, колико е отимаюћи убиства учинио, и колико е людій несрећныма учинио за тій десетъ година његовогъ по мору айдукованя. Суть новаца, ніе убило люде выше сбог' плячке, него зато што му е прешло у страсть, подобанъ е быо оной пѣницы, кои непе сбог' тога што му се ніе и што е жеданъ, него само ніе, што оне неситу страсть да задоволи. — Али њму е суђено было да за његова зла дѣла јоштъ на овомъ свѣту буде казниъ.

Два е месеца са своіомъ лађомъ по атлантическомъ Оцеану блудіо; безда е што друго сретао осимъ слабе сиротиньске лађе, кое е онъ ни зашто друго него само у пражняваня ради отимао и учио свое люде како се може најбрже пробушити лађа да у море потоне. И увек' е се лютио што нема никакве богате трговачке лађе да сретне. Едно јутро при свршетку Новембра, повиче његовъ стражаръ сь катарке: „Капетану муштудукъ! ето едне лађе управо къ нама, виде іой се платна.“

За тилый часъ были су сви разбойници на крову лађе и спремни за тай новыи плѣнь. Ванъ узме дурбинъ, и кадъ е видіо лађу, мысляше да е то една од' трговачки лађий друштва источне Индіе, зато заповеди да се црнъ барякъ развие, и еданъ топъ избацы. Онъ е мысліо да ће то доволно быти да се лађа преда, кои знакъ познавале су све лађе и предавале се кое нису се могле поуз-

дати у свое оружіе. Али овде nebude тако. Ербо на тай знакъ, подигне долазећа лађа французскій барякъ, и одговори сь еднимъ топомъ. И сь тымъ му даде на знанъ, да има посла сь якимъ непріятельмъ. То е была воена лађа, коя не само да ніе гледала да утече одъ разбойника; него коя ій јоштъ тражи, и коя кадъ ій примѣти развие јоштъ выше платна да ій стигне.

Разбойничкій капетанъ Ванъ види одма сву опасность, зато скупи све свое люде и почне се савѣтовати шта ће радити, и онъ буде тога миѣнја да сва платна на лађи разшире и да пробаю да се бѣгствомъ спасу. Ербо заиста другог' спасенія ніе ни было, од' такве яке лађе. Али одма десетъ гласова подигну се против' тога, и почну га корети сбогъ његовога стра; и думенція ни петъ ни деветъ него му у очи каже: да онај кои тако спасеніе тражи ніе вреданъ да буде командантъ онако храбры людій.

„Ха, угурсузи! вы ћете у воздуху играти“ повиче Ванъ пенушећи се одъ лютине: „Чекайте вы садъ љу я васъ научити.“ При овимъ речма шчепа онъ упалъну машалу, коя е при избаченомъ топу лежала, и скочи у комору гди е баруть стаяо, но међу тымъ даде знакъ свомъ офицеру кои му е веранъ быо, да на другой страни лађе чамаць у воду спусти. Сви разбойници мислили су да им' е последњи часъ већ избіо, и свакогъ тренутка очекивали су кадъ ће заедно сь лађомъ у воздухъ одлетити. Пошто су се мало повратили пошло депутацію свомъ капетану, и молили су га да незапали баруть, и да ће му они быти верни и послушни. „Ништа выше нема између насъ“ одговори имъ Ванъ седећи по средъ чебане са горећимъ фитильомъ. „Вы треба да имате едну лекцію за примѣръ свима айдуцима, и ту ћете лекцію одма одъ мене добити.“

Међу тым' примакне се французска лађа ближе, већ' могли су морски разбойници лепо видити на њой два реда топова, кои су чекали само знакъ па да њіову лађу изрешетаю. На борбу противъ такве силе ніе се выше ни мыслило. И самъ думенція призна да ніе имао право. Оде самъ капетану и почне га молити за опроштенъ, али онъ остане постоянь. На едан' путь чуе се звизданъ од' воене лађе. То е быо знакъ на когъ е разбойничкій капетанъ чекао, да свое дѣло изврши. И одма без' затезаня мете онъ фитиль у баруть, али ипакъ тако, како ће текъ после неколико минута запалити се. Потомъ изтрчи на кровъ лађе, спусти се одма у чамаць гди га е његовъ офицеръ чекао, и снажно веслали су да се измакну што далъ могу. Французи приближивали су се и спремали да нападну на разбойника, кои су се такође спремали да имъ даду одиоръ колико узмогу, ер' нису држали да ће њіовъ капе-

тань зацело баруть запалити и тако нби све у воздухъ бацити: — Али нбювъ свршетакъ быо є већь дошао. Фигури догоре до барута, и на еданъ путь проломи се пуцањ као кадъ найвећи громови пуцаю, и еданъ пламенный стубъ подигне се у висъ; све се запали и разпрене са страовитомъ пуцнявомъ. И после неколико секунди было є сво море око оног' места покривено комадима лађе, и мртвымъ тѣлесима.

„Оне араміе сами себи изрекоше и изврнеше пре суду, мы немамо овде ништа више да чинимо,“ рекне управитель французске лађе, гледећи и чудећи се разбойничкой одважности, ербо онъ є мысліо да су они то изъ очаянія учинили, што се нису могли ни борити ни утећи, и што нису се хтели предати.

Међу тымъ разбойничкій капетанъ Ванъ и нбговъ офицеръ управили су свою лађицу к' обалама Канаде, коя нє већ' далеко одстояла. Они су мислили гди год' у енглезка населенія доћи, гди бы се као корабльврушеници казали, кои є лађа пропала. По томъ мислили су да ће се одатле лако у Енглезку одвести моћи, гди ће са уграбљенымъ и спремљенымъ новцма моћи лако и у свакомъ изобилію живити. Само су се тога бояли да не дођу у овай край землѣ гди іоште нє населѣнъ нико, и гди само дивляци живе, кои су Европейце на найвеће муке мећали; и тога су се найвише плашили да непадну у нбюве руке. Али почемъ су имали леба и воде, пушке, олова и барута то су заключили, да се поред' обале возе докле годъ недођу на какву Европейцма населѣну обалу. Првогъ дана учинили су прилично великій путь; али другогъ дана подигне се страшна олуя и ветаръ, море се узколеба, и имали су непрестано посла да воду из' чамца плюскаю, ербо є таласъ еданъ за другимъ преко нби плюскао. Но пред' залазакъ сунца опазе они землю, и нбюва надежда кою су већь изгубили были, поврати се опеть. Ноћу была є буря іоштѣ већа, противъ кое они су се снажно борили, но у зору дотера ій ветаръ међу стѣне кое су из' мора вриле, они нису могли ни єдне речи рећи, таласи титрали су се съ нбма између стѣна, и на едан' путь удари нбюва мала лађица о єдну стѣну и разбиє се. Капетанъ Ванъ и нбговъ офицеръ, мислили су да су већь изгубљени; али знали су врло добро пливати, и томе последнѣмъ спасенію предаду се. Пливали су дуго, и море ій є лупало о стѣне, да су млоге ране добили из' кои є кровь текла. Офицеръ Жемсъ Дикемъ когъ є већь снага са свимъ изнемогла, напрегне свое силе последнѣи путь, подигне главу и руке из' воде и повиче: „капетану с' богомъ.“ У тай ма нбговъ є капетанъ быо већ' до обале допловію, и на землю стао. Но врло му тешко падне самомъ остати. И наново у воду скочи и изпадне му за рукомъ те свога офицера спасе, и заєдно съ нбме полумртавъ на обалу изађе. Ни еданъ ништа за себе нє знао. Кадъ капетанъ и нбговъ другъ дођу себы, и отворе очи, грєяло є сунце лепо и весело, буря са свимъ престала беше, но одма су видели да ій є судбина из' мора сачувала да млого грозніомъ смрћу умру. Ербо за време нбюве несвести свезани су были чврсто у квергу; и стотине дивлѣи людѣи и жена држали су се за руке и у колу око нби играли, и радосно узвѣкивали.

„Капетану“, рекне офицеръ „нефала ти што си ме забавію из' мора, ты си ми съ тымъ врло рђаву услугу учинію.“ „И я садъ видимъ Жемсъ!“ одговори капетанъ, „да бы болѣ учинію да самъ те іоштѣ дублѣ у воду гурнуо, него што самъ те на обалу изнео.“

Кадъ дивляци чую гди они међу собомъ говоре, престану играти и пуге се из' кола. Одрешє им' свезе и одведу ій у нбюве колебе кое су само еданъ пушкетъ одъ морске обале лежале. Овде свуку обадвоицу и привезу ій за еданъ колацъ. Потомъ наложе єдну велику ватру, и обадва пола индіянци прљыли су тѣла оны несрећны. Потомъ с' великомъ церомоніомъ приближи имъ се старшина нбювог' племена, и с' єднимъ штапомъ на врху кога беше усіянь камичакъ, избодє имъ очи.

Капетанъ и нбговъ офицеръ кукали су и якали из' свега гласа; али све те муке были су само почетакъ и шала спрямъ оны мука кое су ій іоштѣ очекивале. До ушію обрежу им' кожу око главе и скину є съ главе; па онда єдну од' морске траве изплетену капу, коя є была пуна угреяног' песка, мету имъ на главу. И онда почну на ново играти. (Ово се чини невѣроятнo, и млоги неће веровати, но учредникъ Шумадинке, увѣрава свое читателѣ, да є све то своимъ собственымъ очима гледао — намоловано.)

Они су непрестано играли, и наслађавали свое дивлѣ очѣ гледећи како се она два несрећника муче и превію. То є быо нбювъ найлепшій театеръ. Наравно, нешто мало манѣ интересантѣ него гледати на колю люде. На едан' путь у средъ нбювогъ найвећегъ веселя, зачу се пуцанъ од' некелико пушакъ. Три дивляка падну одма на место, а други сви се разбегну. „Мы смо дошли доцка!“ повиче еданъ французскій офицеръ, своимъ што су за нбмъ ишли.

То є быо офицеръ и неколико войника съ оне лађе, што є пре четири дана хтела да удари на ону разбойничку лађу у коію є Карлъ Ванъ быо капетанъ. И коя лађа стала є онде близу, да нађу фришке воде за далѣ путованѣ. Кои чувши якутъ, и знавши обичай дивляка, поитали су у помоћ. Разбойничкій капетанъ Ванъ и нбговъ офицеръ Жемсъ, были су іоштѣ живи. Али почемъ су видели да немогу свое муке преболети, казали су одма ко су, и шта су. Премда они нису никаквог' сажаленія заслуживали, али ипакъ употребљена буду сва средства да ій у животь поврате, и да ій на лађу однесу. Али они обадва издану пре нег' што су до мора донешени.

М И Р О Ђ І Я.

(Речникъ за животь.)

Анекдота є лепа стваръ. Деца и старци найрадїе читаю анекдоте, али нечитаю ій ни зашто друго него само да се забаве. Деца да се мало насмею, а старци само да проведу време; они гди читаю или чую анекдоте онде и остану; но жене читаю и слушаю анекдоте и добро сваку упамте само за то да постану лукавіє и да су итре на свашто одговорити. Анекдота значи кратка досетљива прича, коя у мало речи садржава доста мыслѣи. Анекдота има шальвивы и озбыльны а оба су начина поучителна. Што се форме тиче Анекдоте су налики на басне. У баснама обично животинѣ међу собомъ разговараю се, кои разговори односе се на люде, и басне обично найвише дїраю и поправляю у обште владателѣ, великаше, войводе и обичає. Анекдоте пакъ по већој части ласкаю великимъ людма, съ тога у анекдотама нє было ни нуждно мећати имена звериня место людѣи. Има млого анекдота єдног' смысла, кое се причаю о разнымъ людма. Свакій народъ прича анекдоте по своіюј форми. И кадъ є поведена речъ о анекдотама, приповедићемо ій овде не-

колько, а другій путь и вишећемо: — Ёдна жена прилично стара уверашаваше у ёдномъ друштву Цицерона, да нема више одъ 25. година. „То е цела истина“ одговори славный римскій ораторъ „ербо има већ' близу 25. година како самъ те исте речи од' васъ чу о.“

Казали смо да су анекдоте налики на Басне, па кадъ свака басна има свое поученіе и као неко толкованъ зашто небы и анекдоте могле имати? Зато после гди кои анекдота коє и онако саме собомъ без' свакогъ разясненія говоре и кажу оно на што иду, опетъ ћемо и мы по гди кою речъ додати. У той анекдоти изобличіо е Цицеронъ ону жену што се претварала да е 25. година млађа него што е; али ко е годъ ту быо кадъ е онъ то рекао, свакій му е замеріо, премда е свакій знао да е истину рекао, а нико ніе замеріо жени, ербо то е обичай женски. Свака жена има обичай сакрити понеколико година. И обично старе жене почну свагда разговоръ о годинама само да добию прилику да могу казати да имаю маиъ година него што светъ држи. Кадъ се поведе разговоръ о годинама онда обично жене питаю: „Шта мыслите колике имамъ я година?“ И онда ко жели да се удвори женама и ко има женску наметъ т. е. ко е учтивъ, треба баремъ петъ или шесть година да каже маиъ него што мысли, коє обично у свету и быва, и томе жене верую, и обично онда се насмею сладко. Кадъ ти каже коя жена или девойка колико има година, онда ћешъ іой се найболъ допасти и нећешъ іой се замерити ако іой реннешъ да лаже, и да ніе истина да има толико година, и да не бы нико на свету рекао да она има толико година и т. д. Иначе никадъ немой рећи жени у очи да лаже, а мошъ мыслити шта обеш. Ни съ чимъ неможешъ женско лице тако увредити као кадъ іой кажешъ да има више година него што има, или башъ ако и погодишъ те кажешъ управо онолико колико има. Исто тако кадъ се каква жена или девойка у друштву на огледало огледа на рекне: „Ала самъ ружна“ или „стара“, то онда она ништа друго нежелі него опетъ да іой се рекне да лаже. — Ёдномъ Господину човеку, кои се свагда и свуда фалио да много добра чини, и кои е свакоме много обрицао, а притомъ нигда ништа ніе чиніо, рекне другій Господинъ человекъ: „Кадъ бы была твоя кеса тако свагда отворена, као што су уста, онда бы ты быо наибольши человекъ на овомъ свету.“ Из' те анекдоте може человекъ научити се да треба да чини добра, па да га она сама фале. Има наша лепа пословица, коя каже: „Учини добро па баца у море, ако люди неузнаду Богъ ће знати.“

— У ёдномъ великомъ друштву гди е и Доситей быо, ёданъ е врло много викао на Доситея, на коє му Доситей ништа ніе одговарао, него е мирно гледао у оног' што више на нѣга и слушао га, као да се то нѣга ништа не тиче. После кадъ се друштво разишло, рекне му лютито ёданъ нѣговъ пріятель: „Та ты си права будала кадъ ты на онакве грдиѣ ни ёдне речи неодговори.“ „Е, мой пріятель“ одговори му Доситей смешећи се: „Та башъ людъ человекъ у таквой прилики не бы умео ћутати.“

— Ёданъ младый Гркъ за ког' е грчко правителство плаћало те е неколико година учио у Берлину лекарство, но кои ніе научіо ни онолико колико бы могао у Атини научити, кадъ се врати кући, у свакомъ е друштву имао обичай да се са своіомъ наукомъ и знаніемъ фали, и да бы ту свою фалу већма потврдіо ёдномъ измеђ осталогъ рекне: „Та за мою науку само е грчко правителство потрошило 30. хиляда драхми. Но ёдан' из' гомиле пресече му разговоръ па му одговори: „Господи-

не, ако вамъ даде ко годъ за вашу науку 300. драхми слободно е подайте.“

— Кодъ насъ као и кодъ сваког' другог' народа има суевѣрія. На селу кодъ насъ кадъ гавранъ близу куће падне, сва се кућа забрине и ако се трефи те у той кући те неделъ умре когод или што годъ одъ марве цркне или друга каква штета догоди се, онда ни о чемъ другомъ неразговараю се него о гаврану, и чућешъ одъ жена гди сто пута рекну: „ядна знала самъ я одма шта ће бити како самъ видела гди гавранъ паде на дуд' или на шљиву.“ — Ако кокошъ у авліи пева и раколъи се, и онда слуте жене на зло. Истина ту нешто мало имаю право ербо гди кокоши место петлова певаю онде слабоћешъ каква добра видити. Кадъ сврака око куће крекеће, онда се надаю гостима. Кадъ миши што годъ поєду онда држе да ій неко краде, и да имаю лопова у кући. То е она анекдота о којой самъ хтео причати. Ёдна жена дође забринута ёдномъ учителю: „Господине“ вели, „ты ћешъ знати какво е то предсказаніе изели ми миши убрадачъ, и нису га ели као што обично миши єду него само четири ћошка изъли, и то ми найвећу бригу задає, имамъ ядна четири сына Богу на аманетъ, па се боимъ што су та четири ћошка изъдена.“ „Небрини се ты ништа зато тето, то ніе никакво предсказаніе, него ако кадъ поєде твой убрадачъ мишеве, то ће онда бити за цело предсказаніе.“ — Ито е истина што е народъ поетичній и што више прави песме, тым' е више суевѣрній, и то е башъ оно што га чини поетичнимъ народомъ.

— Карль V, посѣти ёдномъ свог' попечителя, кои имаћаше єдну велику и лепу палату, но с' поред' те велике и лепе палате беше мала и сниска куйна, и кадъ се краль томе зачуди и кад' га опомене зашто према толикой палати ненаправи и велику куйну? одговори попечитель: „Та мала куйна начинила е мени ону велику палату.“ То толико значи ко има велики трбу нема велике куће. Али много бы природніе было кадъ бы значило: Ко има великій трбу има и велику кућу.

— Ёданъ Доситеевъ добаръ пріятель ванцира за Генерала, и сви из' те вароши ишли су те му честитали ту срећу осимъ Доситеа. Кадъ кажу Доситею да се Генералъ чуди и да му е жао што нема нѣга; онда Доситей напише му и пошлѣ ове речи: „Сада имашъ доста конти у гомилама долазе те честитаю срећу, и тебы се чини да ти е сва варошь пріятель и да ти добро жели; но ако кадъ паднешъ у несрећу, онда ће ти редко ко доћи да те тѣши, и онда ћу ти я доћи. Кадъ е человекъ у срећи свакій съ нѣмиме срећу дели, али кадъ падне у несрећу ако се нађе ёдан' само те му помаже сносити е то е доста.“

(Продуженъ Анекдота слѣдує.)

П Р А В Е Д А Н Ъ Ч О В Е К Ъ .

(Изъ писема Жоржъ Санда.)

Праведанъ человекъ небыва само онай, кои е каквогъ оособитогъ станя, и найвећій и найманій може бити праведанъ, и владатель и сирома, и военачалникъ и простъ войникъ. Нѣгова е цѣль да буде праведанъ и поштенъ.

Праведанъ человекъ крѣпакъ е, спокоянъ и мударъ. Онъ е храбаръ, раданъ, смисленъ. Онъ пази на сва своя осећаня, докъ неуспѣ, да сва буду добра и племенита. Онъ презире свой животъ, и чимъ место, коє онъ на овомъ свету заузима, нужно постане болѣмъ

комъ одъ нѣга, онъ га веселимъ срцемъ оставя и богу се обраћа да га прими кадъ е одъ штете свомъ брату, кои е савршеній одъ нѣга. Праведанъ човекъ свагда е готовъ богу предстати.

Праведанъ човекъ обично нема имани, нема свое куче, нема робова? Служителѣ нѣгови пріятелѣ су му ако су тога достойни. Нѣговъ домъ прибѣжиште е свакомъ добромъ, кои крова нема, нѣгово време и нѣгова знаня принадлеже свима, коима е то одъ потребе.

Праведанъ човекъ мрзи на рѣаве а презире безчестне, а кадъ се поправе, одушевљава ѿ и прашта имъ; а ако остану у злу, заборава ѿ, но нигда ѿ се неплаши, а кадъ га убица нападне, уништожава га одважно, сматрајући себе у таковомъ случаю као органъ божіе правде.

Праведномъ човеку нѣ нигда дуго време, нити му е досадно. Онъ ради, колико може, было умомъ было тѣломъ, како е кадъ нѣму и другима што нужно. Кадъ е уморанъ, одмара се и мисли на бога; кадъ е болестанъ, нѣ му тежко и саня о покою.

Праведанъ човекъ отвара свое срце пріятельству. После бога любви найвише свогъ пріятеля, и нетреба му се плашити, да ће у той својој оданости границу прећи, почемъ онъ любити може само онога, кои е нѣга достоянъ.

Праведанъ човекъ може бити поносанъ, но нигда сустанъ. Онъ непази на то ели младъ, лепъ, богатъ и дивили му се ко; онъ зна то, да е праведанъ; и радо прашта онима, кои га непознаю и о нѣму зло говоре, и пакъ се удалява одъ нѣи. Онъ зна, да они, кои га непоняю, нѣму нису равни, и да онда, ако бы ѿ хтео любити, небы више могао бити праведанъ.

Праведанъ човекъ пре свега е искренъ, а за то се зактева много снаге, еръ е светъ лажливъ или сустанъ, издаянъ или пунъ предрасуђена.

Праведанъ човекъ неповоди се по миѣнью мложине; онъ е бранитель слабогъ и удрученогъ и подвиже свой гласъ међу людима само на то, да оне брани, кое люди неправедно обтужую и осуђую. Онъ се ни на когъ неосланя, да о комъ пресуду изрече; онъ оће самъ да о томъ разсуди, па онда да е у свомъ миѣнью поузданъ, нити ће кога за рѣава држати, докъ га непозна, а после ће сталанъ у свомъ миѣнью остати, ма га мложина и похвалявала.

И праведанъ човекъ може погрешити; но то е грѣхъ праведне душе, коя незна за млога светска рѣавства.

Праведногъ човека често вређаю и клеветаю; но на последку нѣму ће се морати за право дати, еръ онъ любви правичность, оће да е праведанъ, сталанъ е и зна се за правду борити.

И праведанъ човекъ има неприятеля, а и онаковы, кои су према нѣму равнодушни; а каднадъ е грдна мложина противъ нѣга; но онъ има неколико праведны людій, кои су нѣму равни, за пріятель, па се они траже, друже и еданъ другогъ тѣше. — Д. Матићъ.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Нѣгово высокопреосвещенство родолюбивый нашъ Господинъ Іоаникіе Нешковићъ Епископъ Шабацкій, уважаваяући цркве и монастире, и знајући да су то были пр-

ве школе и први учителя у нашемъ народу, и да е помоћу нѣи потомству спасена вѣра а с' нѣоме заедно и народность и име ербско, ер' видимо у Босни гди нѣ было монастира, како е народъ свою веру а съ тымъ и свою народность и свое име променуо; изволио е предхвалъный Господинъ едно велико двокатно тврдо озидано здање, кодъ монастира Каленића, изъ свое собствене касе изплатити. На чему како ондашнѣ братство, тако и сви посѣтителѣ тога монастира, вѣчно му благодаре, и моле Бога за нѣговъ, отечеству нашемъ драгоценый и полезный животъ.

— Една побожна госпоя из' Београда поклонила е монастиру каленићу, еданъ лепъ и скупоченъ барякъ, за вѣчну память и душу свогъ отца, кои е у истомъ монастиру саранѣнъ.

— Сима Симићъ бывшій лане секретаръ суда окр. чачанскогъ, и кои е сбог' догодившегъ се дефекта при истомъ суду быо осуђенъ на трогодишню робію, 15. Декем. пр. год. быо е одъ Нѣгове Свѣтлости помилованъ. И само после неколко дана свога ослобођеня, отицао е на коню у гости у Карановацъ гди е 31. Декем. у поноћи напречацъ одъ шлога умро. И нѣгово мртво тѣло донешено е у Чачакъ на ново лето. Ко га е годъ познавао свак' га жали, а найвише нѣгова мати и жена, и нѣгово мало дете кое га е при полазку нѣговомъ у Карановацъ многобројно пута полюбило, и едва се съ нѣиме растало. При полазку, кадъ е узяо на коня, рекао е својој майцы: „Боже мой, майко, одавно ли нисамъ на коня узяо, и чисто самъ се ужелио.“

— 8. т. м. држала е школска комисія свое редовно засѣданіе.

— Юче почели су полгодишнѣ испити у овдашней Гимназій, и сврши ће се до свршетка овогъ месеца.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Новине являю из' Цариграда, да коलोвође ланьске буне у Босни, што су послане у Цариградъ, врло се вешто бране, осниваяући свою обрану на своя стара права т. е. да су они у Босни до сада имали нека особита права од' остале турске, и по томъ млоги мисле и држе да ће имъ царъ све опростити и слободне ѿ кући пустити. Ер' они се правдаю, да нису никадъ ишли да се одъ цара отргну, него само да своя стара права задрже, за коя су нѣовы прадѣдови веру променули.

— У Цариграду аустриско правителство одкупило е три воена пароброда одъ турске воене флоте.

— 6-гъ прошлог' месеца была е у Неаплу таква врућина, да су млоги солдати ексецирајући се, одъ врућине у несвесь падали.

— У Варшави одъ нове године излазе 4. польске политичне новине, и 8. кнѣижевни повремени листова. — У Прагу прошле године излазило е 28. различны листова; од' кои 15. на немачком' а 11, на ческомъ языку; а 2. листа излазила су на оба языка пола немачки пола чески.

— Телеграфъ е кроз' воду готов' и с' тим' Лондонъ 4. сата времена ближе примакао се осталой Европи.